

A magvető példázata, az Ige diadala

Köszöntés az olvasónak

Tegnap ünnepi istentisztelet keretében felszenteltük a Balatonakarattyai Református Egyházközség új templomát mellyel a gyülekezetnek nyolcvan éves álma vált valóra. Erőteljesen megragadott az új templom Szentlélektől ihletett koncepciója, az építményben láthatóvá vált Ige. Ennek a templomnak, Szabó György építész tervezői munkájának ugyanis különleges a formája. Az épület egyszerre idéz elénk egy hajót, mely átszeli a nagy vizeket, hogy bennünket a túlsó partra vigyen és ugyanakkor egy magot, legyen például búza vagy árpa magja. Minden növényi mag egyszerre tartozik két valósághoz, a statikus lét és a számunkra megfajthetetlen élettel telítődött lét misztériumához. A mag tehát az élettelen forma és az új, zöld élet alakja voltában e két valósághoz egyszerre tartozó voltában túlmutat földi világon a mennyei új életre, amit az apostol így tár elénk:

„Ha pedig Krisztusról azt hirdetjük, hogy a halottak közül feltámadt, hogyan mondhatják köztetek néhányan, hogy nincs halottak feltámadása? Mert ha nincs halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is. Sőt az Isten hamis tanúinak is bizonyulunk, mivel az Isten ellen tettünk bizonyosságot, hogy feltámasztotta Krisztust, akit nem támasztott fel, ha csakugyan nem támadnak fel a halottak. Mert ha a halottak nem támadnak fel, Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, hiábavaló a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. Sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban aludtak el. Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus az elaludtak zsengejéeként feltámadt a halottak közül. Mivel ember által van a halál, ember által van a halottak feltámadása is. Mert amint Ádám mindenki meghal, úgy Krisztusban mindenki megelevenedik. Mindenki a maga rendje szerint. Az első zsenge Krisztus, azután akik a Krisztuséi, az ő eljövetelekor. Azután jön a vég, amikor átadja az országot az Istennek és Atyának, amikor eltöröl minden fejedelemséget, minden hatalmat és erőt. Mert addig kell uralkodnia, amíg minden ellenségét lába alá nem veti. Utolsó ellenségként a halált törli el. Mert Isten mindent az ő lába alá vetett. Amikor pedig azt mondja, hogy minden alá van vetve, nyilvánvaló, hogy azon kívül, aki neki mindent alávetett. Amikor pedig minden alá vettetett, akkor maga a Fiú is aláveti magát annak, aki neki mindent alávetett, hogy Isten legyen minden mindenben. (...) De megkérdezhetné már valaki!

- Hogyan támadnak fel a halottak? Milyen testben jönnek elő?
- Balgatag! (...)

Amit elvetsz, nem kel életre, míg meg nem hal, és abban, amit elvetsz, nem a leendő testet veded el, hanem a puszta magot, talán búzáét vagy valami másét. Isten pedig testet ad annak, amint akarja, mégpedig minden egyes magnak az ő saját testét. Nem minden test egyforma, hanem más az embereké, más az állatok teste, más a madarak teste, és más a halaké. És vannak mennyei testek és földi testek, de más a mennyeiek dicsősége, más a földieké. Más a nap dicsősége, és más a hold dicsősége, és más a csillagok dicsősége, mert csillag a csillagtól különbözik dicsőségre nézve. Így van a halottak feltámadásával is. Elvettetik romlandóságban, feltámasztatik romolhatatlanságban, elvettetik gyalázatban, feltámasztatik dicsőségben, elvettetik erőtlenségben, feltámasztatik erőben. Elvettetik az érzéki test, feltámasztatik a lelki test. Ha van érzéki test, akkor van lelki is. Így is van megírva: Az első ember, Ádám, élőlényé lett, az utolsó Ádám megelevenítő Lélekké. De nem a lelki az első, hanem az érzéki, azután a lelki. Az első ember a föld porából lett, a második ember a mennyből való. Amilyen a földi, olyanok a földiek is, és amilyen a mennyei, olyanok a mennyeiek is. És ahogyan viseltük a földinek a képmását, úgy viselni fogjuk a mennyeinek a képmását is. Azt

pedig állítom, testvéreim, hogy test és vér nem örökölheti Isten országát, sem a romlandóság nem örököli a romolhatatlanságot. Íme, titkot mondok nektek! Mindnyájan ugyan nem alszunk el, de mindnyájan elváltozunk! Nagy hirtelen, egy szempillantásban, az utolsó trombitaszóra, mert trombita fog szólani, és a halottak feltámadnak romolhatatlanságban, és mi elváltozunk! Mert szükség, hogy ez a romlandó test romolhatatlanságot öltson magára, és ez a halandó test halhatatlanságot öltson magára. Amikor pedig ez a romlandó test romolhatatlanságba öltözik, és a halandó halhatatlanságba öltözik, akkor beteljesül az az ige, amely meg van írva: A diadal elnyelte a halált. Halál, hol a te diadalmad? Halál, hol a te fullánkod?" 1Kor 15: 12-28 és 35-55.

A templom alaprajza tehát egyértelműen ez a misztikus mag. Oldaldalnézetből a templom lehet stilizált hajó, de akár a kicsírázott mag is. Felülnézetből viszont a tető egy, a magból kihajtó levél alakjára utal, mely az ige földbe hulló magvát és a belőle kihajtó új életet jelképezi.

1. ábra A Balatonakarattyai Református Templom istentiszelti tere

Ez a szimbólum végig kíséri az egész templombelsőt: a szószéken, az úrasztalán és a karzat mellvédjén is magokról szóló bibliai igék olvashatók, mint ahogy a téglaborítású padlóban is felfedezhetők az „ige magvai”: ősi keresztyén szimbólumok alakjában és formájában.

A látható írott evangéliumi Igék, Urunk Jézus szavai a következők:

Szószék: „Mint akik nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, Istennek élő és maradandó igéje által.” 1Péter 1: 23.

Úrasztala: „Bizony, bizony mondom nektek, ha a búzaszem földbe nem hull, és el nem hal, csak egymaga marad, ha pedig elhal, sok termést hoz.” János 12: 24.

Karzat homlokzatának „fejdísz pántjára”: „Úgy van az Isten országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe. És alszik és fölkel éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképpen. Mert magától terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászbán. Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett.” Márk 4:26-29.

A mai igehirdetésben Szentlélekistennek ezen Igéi fogják aranykeret csokrába foglalni a szívünket és életünket átformáló munkáját! Az örök életnek ez az üzenete pedig Jézus Urunk ajkáról így szól:

„Bizony, bizony mondom nektek, hogy aki az én beszédemet hallja, és hisz annak, aki engem elküldött, örök élete van, és nem jut ítéletre, hanem már átment a halálból az életre. Bizony, bizony mondom nektek, hogy eljön az óra, és az most van, amikor a halottak hallják az Isten Fiának hangját, és akik hallják, élni fognak.” János 5: 24-25.

Énekek: 164: 1-2; 396:1-3; 399:1-2;397.

Köszöntés: „URam, te vagy Istenem, magasztallak, dicsérem nevedet, mert csodát cselekedtél, rég elgondolt tanácsod hűség és igazság. Mert kőrákássá tetted a várost, rommá a megerősített várost, az idegenek palotáját. Nem lesz többé város, soha nem épül föl. Ezért áldanak téged az erős népek, és félnek téged a könnyörtelen népek városai. Mert erőssége vagy a gyöngének, erőssége szorongattatásában a szegénynek. Oltalom a szélvész ellen, árnyék a hőség ellen, mert az erőszakosok haragja olyan, mint a kőfalrontó szélvész, mint a hőség a száraz földön. Megalázod az idegenek háborgását, s mint a felleg árnyéka a hőséget, úgy elnémítod a szívtelenek énekét.

A Seregek URa minden népnek lakomát szerez e hegyen¹ kövér eledelekből, lakomát erős borból, velős, kövér ételekből, tiszta erős borból. E hegyen eltávolítja a leplet, amely minden népet beborított, a takarót, amely befödött minden nemzetet; elnyeli a halált örökre. Az ÚR, az én Istenem minden arcra letörli a könnyet, és eltávolítja népe gyalázatát az egész földről, mert maga az ÚR szólt. Így szólnak azon a napon: Íme, a mi Istenünk, akiben reménykedtünk, hogy megtart minket. Ő az ÚR, akiben reménykedtünk, örülünk és örvendezzünk szabadításának! Mert az ÚR keze nyugszik e hegyen (...).” Ézsaiás 25:1-10a

Igeolvasás: Jel. 1, 10-16 és 4.

Alapige: Máté 13, 1-18.

Igehirdetés-prédikáció

- „Sokan közületek városról városra elkísérnek engem. Többen ezelőtt hallhatták, hogy arról tanítottam, hogy kik az én igazi rokonaim. Akkor köröskörül néztem mindazokon, akik a lábamnál ülve beszédemet hallgatták, és ezt mondtam: Íme az én fi és nőtestvéreim, íme az én anyám mindaz, aki az Isten akaratát cselekszi. Hallván halljátok újabb tanításomat!”

Így is folytathatta volna az evangélista ezt a Jézus prédikációiról szóló igaz történetet, amit az imént olvastam el a Bibliából. De Jézus, mielőtt folytatná a tanítást, helyet és új helyszínt választ, azt a tanításához illővé alakítja, oda helyezi el a hallgatóit és halló füleket parancsol hallgatóinak. „Halljátok!” - jegyzi fel Isten Lelkétől ihletve ezt Márk evangélista. A másik két evangélista is beszél halló fülekről, de csak a példázat meghallgatása után, mintha a példázat meghallgatása nyitná meg a füleket. Bárcsak megnyílnának a mi szemünk, füleink és a szívünk az Úr Jézus Krisztust hallgatva.

Urunk az ő ígérete szerint itt van, de nem áll közöttünk, úgy, ahogy ott Galileában sem állt az őt hallgató népe között, mert a nagy tenger elválasztotta őt a sokaságtól. Jézus ugyanis a hajóban ült a vízen, a sokaság pedig a parton volt, a szárazon. Mit akar ezzel jelezni Isten Szentlelke? Sokan úgy gondolják, hogy ennek egyszerű praktikus magyarázata van, mely mögött az akusztika fizikai törvénye áll, ugyanis a vízből beszélő hangját a parton állók számára fölerősíti a víz. János, aki szem és fül-tanúja volt ennek a galieleai Krisztusnak egész lénye emlékezetébe véste mindezt, csak azért, hogy az Úr egy nap ő rajta keresztül vegye le népe szemét, fültét és szívét borító leplet, mely eltakarja és elhomályosítja az örökkévaló és mennyei Krisztust.

Egy szóban összefoglalva akkor és ott Galieleában Jézus a mennyei valóságot adta az őt hallgató népe tudtára. „Amint a mennyben úgy a földön” is imádkozzuk az Úri imával. Akkor és ott Jézus Krisztus személyében a menny és a föld egyetlen valósággá egyesült, mely egyszerre volt látható és láthatatlan is! Ennek az egyesülésnek velünk és bennünk itt és most

---

¹ Vörösbény, egykor Szárberény, Balatonalmádiban a Megyehegy lábánál terül el, református temploma is itt található!

kell történnie! Urunk teremtő szavára itt válunk azzá a maggá, amit Ő maga vesz körül, hogy elhalva ugyan, belőle mégis az új és romolhatatlan élet álljon elő! (1Péter 1: 23) Számunkra az „amint a mennyben úgy a földön is” egzisztenciális fohász, könyörgés és kiáltás nem olyan vágy és kérés, amit mérhetetlen idő választ el egymástól, hanem mennyei Atyánknak azon akarata, amelyben földi valóságunk a mennyel most kapcsolódik egybe egymással! Erről a láthatatlan mennyei valóságról az üldöztetésben és szenvedésben sorstárs János *Jézus a mennyei² megnyílt ajtó³* által így számol be:

„És ezek után láttam, íme, egy nyitott ajtó volt a mennyben, és az előbbi hang, amelyet, mint egy velem beszélő trombitának szavát hallottam, ezt mondta:

- Jöjj fel ide, és megmutatom neked, amiknek meg kell történniük.

Azonnal elragadtattam lélekben, és íme, egy trón állt a mennyben, és a trónon ült valaki. Az ott ülő tekintete hasonló volt a jáspishoz és a karneolhoz, és a trón körül szivárvány volt, látszatra olyan, mint a smaragd. A trón körül huszonnégy trón volt, és a trónokon huszonnégy, fehér ruhába öltözött vén ült, a fejükön aranykoronával. A trónból pedig villámlások, hangok és mennydörgések jöttek ki, és hét tüzes fáklya égett a trón előtt, amely az Isten hét lelke.

A trón előtt kristályhoz hasonló üvegtenger volt, és a trónnál középen és a trón körül négy élőlény, elől és hátul tele szemekkel. Az első élőlény hasonló volt az oroszlánhoz, a második élőlény hasonló volt a bikához, a harmadik élőlénynek olyan arca volt, mint egy embernek, és a negyedik élőlény hasonló volt a repülő sashoz. A négy élőlény, melyek mindegyikének hat szárnya volt, körös-körül és belül tele volt szemekkel, éjjel-nappal szünet nélkül ezt mondta: Szent, szent, szent az Úr, a mindenható Isten, aki volt, aki van, és aki eljövendő! És amikor az élőlények dicsőséget, tisztességet és hálát adnak annak, aki a trónon ül, annak, aki örökkön-örökké él, leborul a huszonnégy vén a trónon ülő előtt, és imádja azt, aki örökkön-örökké él, és koronáikat a trón elé teszik, és azt mondják:

- Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tiéd legyen a dicsőség, a tisztesség és erő, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratod által lett és teremtetett.”

Jelenések 4: 1-11.

Igen drága testvérem! Miközben Máté, vagy Márk evangélistán keresztül a Péter halászhajóján ülő ember Fia Jézust nézed, és miközben az apostolok és lelkipásztorod bizonyágtételét hallgatod, látnod kell az Isten Fia Messiás Jézust a mag istenségének teljhatalmú dicsőségében, és pedig úgy, hogy közted és közte ott van a mennyei tenger, a tűzzel elegyített kristálytenger, a mennyei üvegtenger.⁴

---

² Ezek után látám, és íme egy megnyílt ajtó [vala] a mennyben, és az első szó, amelyet mint egy velem beszélő trombitának szavát hallék, ezt mondja vala: Jöjj fel ide, és megmutatom neked, amiknek meg kell lenni ezután. Jel 4:1. Vö.: Jel 3:8!

³ Bizony, bizony mondom nektek: Aki nem az ajtón megy be a juhok aklába, hanem másunnan hág be, tolvaj az és rabló. Aki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztora az. Ennek az ajtónálló [ajtót] nyit; és a juhok hallgatnak annak szavára; és a maga juhait nevükön szólítja, és kivezeti őket. És mikor kiereszti az ő juhait, előttük megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól: mert nem ismerik az idegenek hangját. (...) Újra monda azért nekik Jézus: Bizony, bizony mondom nektek, hogy *én vagyok a juhoknak ajtaja*. Mindazok, akik előttem jöttek, tolvajok és rablók: de nem hallgattak rájuk a juhok. *Én vagyok az ajtó*: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál. A tolvaj nem egyébért jó, hanem hogy lopjon és öljön és pusztítson; én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek. Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért. Ján 10:1-5 és Ján 10: 7-11.

⁴ És láték úgymint üvegtengert tűzzel elegyítve; és azokat, akik diadalmasok a fenevadon és az ő képén, és bélyegén és az ő nevének számán, látám állani az üvegtenger mellett, akiknek kezében valának az Istennek hárfái. És énekelik vala Mózesnek az Isten szolgájának énekét, és a Báránynek énekét, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te dolgaid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te utaid, óh szentek Királya! Ki ne félne téged, Uram! és [ki] ne dicsőítené a te nevedet? mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönnek mind a pogányok és lehajolnak előtted; mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek. Jel 15:2-4.

A halászhajóban ülő ember Fia tehát, Jézus Krisztus különös személyét, az ő különös származását, a mindenségben elfoglalt helyét és hatalmát ábrázolja ki, amivel egyedül Ő bír a lelkek, sőt a mindenség felett. Kívánnánk megközelíteni és megérinteni a velünk beszélőt, szeretnénk a közelébe jutni, és a hatalmunkba keríteni, de ez nem lehetséges, ellenkezőleg, Ő kerít teljesen a maga hatalmába! *Odafigyelünk, hogy lássuk a szót, amely hozzánk beszél, de a vizek felől a Nap fényénél erőteljesebben sugárzó izzó színaranyat látunk és valami hasonlót az ember Fiához, uralkodásra felékesítve és felővezve.*⁵ Haja fehér, mint a hó, szemei, olyanok, mint a tűzláng, lábai izzó érc, szava pedig olyan, mint a vízoszlopoknak a magasságból a mélységekbe zuhanó morajlása.⁶ Az ő királyi trónját villámló szivárvány, de nem a hat színű alávaló, hanem a teljes skálájú mennyei szivárvány lobogja körül, és leborulnak előtte minden hatalmasságok seregei, a huszonnégy vén is leteszi koronáját a lábához. A hatszínű szivárvány sátáni utáncat előtt az Úr népe soha semmi áron nem hódolhat, nem borulhat le!

Krisztust hallgatva meg kell nyílnia az égnek, hogy élénk táruljon Urunk örökkévaló trónja. E királyiszék előtt kristályhoz hasonló tűzzel elegy tenger van! Nemcsak a tengervíz átjárhatatlan, hanem a tengernyi tűz is átjárhatatlan, senki és semmi nem képes áthatolni rajta az Isten örökkévaló trónjához, nekünk pedig mégis előtte kell leborulnunk és a trón körül kell szolgáljunk; miként lehetséges ez? A válasz: Az Ige-Mag diadala által!

Továbbá a királyiszéknél középen négy élőlény, elől és hátul szemekkel tele.⁷ Oh testvéreim, vajon átérzünk-e valamit a mi Urunk Jézus Krisztus isteni mivoltából, vagy abból tengernyi távolságból és lényegbeli különbségből, ami közte és köztünk van? Halld:

- „A szántó-vető magvető kiment vetni (...)!”

Annyira közérthetőek és megszokottak Jézus Urunk szavai. Majdnem biztos vagyok benne, hogy a hallott példázat lényegét és üzenetét közölünk bárki el tudná mondani. Ezért félelemmel kérdezem, hogy mi olyan különös akkor az Isten Fia Jézus szavában. Mitől mennyei ez az egyszerű példázat, és mitől olyan varázslatos és hatalmas?

Testvéreim! Higgyük el, sőt lássuk meg, hogy a feltámadott Krisztus így van jelen a mi életünkben és istentiszteletünkön! Hét csillagként tart minket az ő jobb kezében.⁸ Szemei, mint a tűz lángja mindenén áthatolnak, az ő tekintete elől semmi el nem rejthet. Hangja mely hatalmasabb a 100 kilométerekig is elhangzó Niagara vízesés morajlásánál, elnémíthatatlan és áttöri az én beszédem összes akadályát és korlátját.

A számunkra is hallható példázatban két világ, a mennyei és a földi metszi egymást. A Jézus Krisztus személyében Isten országa, egészen pontosan a mennyeknek országa jelenik meg kikerülhetetlenül és valóságosan a mi világunkban. Krisztus hozzánk szóló Igéjében az Isten mennyei igazsága tárul fel, az a feltartozhatatlanul kibontakozó valóság, hogy a mennyei örök élet elnyeli a mulandó földit. Az ő szava és Igéje által Isten uralma érinthető közelségbe jön hozzánk is. De nem mi érintjük meg, nem mi ragadjuk meg az Isten országát, hanem a mennyei Jézus érint meg, ő ragad meg és általvisz e jelen való gonosz világból az ő országába, a halálból az életbe, földiből pedig mennyivé teremt bennünket!

Úgy van ez, mint a halász hálója. Nem a halak fogják meg a hálót, hanem a háló fogja ki a halakat. Vajon megtörténhet-e ez most velünk is, vagy sikerül nekünk kikerülni ezt a hálót?

---

⁵ Papkeszin 2004-ben, amikor először írtam le ezt a mondatot, még egyszer sem éltem át élményszerűen a Balaton tükreben megfürdő felkelő Nap csodáját. Akkor még nem tudtam, hogy 2007 januárjától, a vörösberényi hegy lábánál, a szobánk ablakából minden egyes reggelen megláthatom a Naptól aranylóan izzó víz tükret. Ma viszont tudom, hogy mindez nem véletlen, nem a személytelen fény összefüggéstelen és szeszéjes játéka, hanem a mennyben megnyílt Ajtó miatt van, Akin keresztül nekünk látnunk kell a mi üdvösségünk örökkévaló trónját, és a benne ülő Örökkévaló fenségés dicsőségét!

⁶ Jel. 1, 12-16.

⁷ Jel. 4, 2-11

⁸ Jel. 1, 16a.

Kedves testvéreim! Jézus példázatából legalább két dolgot megszívlelhetünk. Az első és a talán a legfontosabb az, hogy az Isten igéje, a beszéd, amely az ő szájából származik, minden ellene tornyosuló akadály ellenére nem üresen tér vissza Istenhez. „Mert mint leszáll az eső és a hó az égből, és oda vissza nem tér, hanem megöntözi a földet, és termővé, gyümölcsözővé teszi azt, és magot ad a magvetőnek, és kenyeret az éhezőknek: Így lesz az én beszédem, amely számból kimegy, nem tér hozzám üresen, hanem megcselekszi, amit akarok, és szerencsés lesz ott, ahová küldöttem.”⁹Ezt röviden az Ige-Mag halál feletti diadalának nevezem.

A másodig megszívlelendő üzenet az igehallgató, - magamat is annak tartom - alkalmatosságával szembesít, azzal a ténnyel, hogy mennyire vagyunk Krisztus szavának cselekvő hallgatói? Mert ha megcselekedjük a Krisztus parancsait, akkor a vérségi köteléknél erősebb, megváltozhatatlan kegyelmi szövetség tesz minket Krisztus fiú és nő testvéreivé, örökkévaló lelki rokonaivá, a mennyeknek országa örököséivé, sőt a Krisztustest élő tagjaivá. Jézus tehát erről a titokról szól példázat által, arról, hogy miként lehetünk mégis, Isten országán kívül álló, Ő tőle tengernyi tűzzel és vízzel elválasztott idegenek, Krisztustól mennyei tenger messzeségeken létező távolvalók, ugyanakkor Isten országában Krisztussal egy test örökösök is? Ki értheti ezt?

Vegyük az első üzenetet, az Igemag diadalát. A vetőmagnál semmi nem ábrázolja jobban ki a mennyek országa diadalát, amely az új, régi fölötti hatalma és az élet, halál fölötti hatalma! Mert amiképpen a magból előálló új élet teljesen elnyeli a régi formát, hasonlóképpen nyeli el a mennyei élet a földit!

Jézus a 2000 évvel ezelőtti földművelésből meríti a képeit. Mondanom sem kell, hogy Jézus korában nem a mai technikával és technológiával történt a földművelés. A magot kézzel szórták szét a felszántatlan birtokon, a szántás csak a vetés után következett. Ezért a megszokott termés kb. 7, 5 szerez volt csupán. A 30, 60, vagy 100 annyi akkor és ott egyszerűen elképzelhetetlen arány volt!

Kikerülhetetlen volt, hogy az elszórt magok mind a felszántott, megtisztított, és fellazított jó földbe hulljanak. Ezért beszél Jézus az út szélére, a köves talajba és a tövisek közé hullt magok sorsáról oly szemléletesen. Mindhárom esetben elmarad a gyümölcsstermés. Az útra esett mag meg sem gyökerezik. A másik két esetben a mag gyökeret ereszt ugyan de a gyümölcsstermés mégis elmarad. Egyiket a nap heve, a táptalaj és a víz hiánya, a másikat a tövisek semmisítik meg. Végül a jó földbe esett magok közül némelyik 30, más 60, vagy száz annyi magot hoz az új kalászon.

Figyelmeztetés és biztatás van e sorokban. Figyelmeztetés arra, hogy az ödög, a gonosz serényebb, mint az ember. Mindig résen áll, hogy a földre esett magot megsemmisítse. A föld az a hely, ahol a porban a kígyó a hasán csúszik az átokban! 1Móz 3:14.

Mindent megtesz, hogy elvonja figyelmed az ígéről. Mindent megtesz, hogy elfelejtse veled az Isten beszédét. Mindent elkövet, hogy ne kerülj mennyek országa vonzásába, hanem távol maradván tőle, Jézus kegyelem teljes vonzásától, a halál és a pokol vonzásában maradj!

A másik esetben a gonosz mindent megtesz, hogy gyenge gyökérzetű legyen benned a Jézus hite, az Isten országa és Isten igéje. Ez esetben a hallgatók örömmel fogadják az Igét. Őszintén megkedvelik, és ezt a tetszésüket ki is fejezik. Elindul egyfajta növekedés, de az első próbánál, kísértésnél, csábításnál, vagy üldözésnél meg is torpan, és elkezdődik a kiszáradás gyötrelmes folyamata. Nincs táptalaj és nincs gyöker, nincs termés! Milyen szomorú az ilyen emberi sors, akit a félelem, a bizonytalanság és reménytelenség forró kövei naponta tikkasztanak és elszáritanak!

A harmadik esetben a meggyökerezés sikeresebb, a növekedés is tovább jut, de a gyümölcsözés ugyan úgy elmarad, mert a gondok és e világ (saeculum) vágyai, az anyagközpontú értékrend, amiben ma már nincs sem érték sem rend. Továbbá a kívánságok, a

---

⁹ Ésa. 55, 10-11; Zsolt 65, 11.

meggazdagodás ábrándja, valamint a kéjvágyak tövisei fojtják meg a gyümölcsözésnek indult isteni és mennyei életet.

Végül a jó földbe esett magok meghozzák gyümölcsüket. A jó föld az a hely, ahol régi mag életed elhal, hogy helyén a teljesen új élet növekedjen! A „jó föld” Istennek az a „műhelye”, a kegyelemnek olyan valós erőtere, ahol a mennyei örök élet elnyeli a halált és a hozzá kapcsolódó földi formát, ahol az Úr teremtő szava hallatán átvitetünk a halálból az életbe! (János 5: 24-25) Számunkra ez a „jó föld”, az Isten új embert formáló műhelye, az újjáteremtő kegyelem erőtere ott van, ahol az Úr élő Igéje és beszéde szól hozzánk, az úrnapi istentisztelet az egyszerre hajó és rejtélyes mag templomában, a hallható prédikációban, a látható fogható, ízlelhető szent sákramentumokban! Mindezekben keresztül teremtő Istenünk és Atyánk formál, készít el bennünket örökkévaló Vőlegényünk számára, a mindennél fenségesebb egy test titkára! Az elhaló mag régi formájának helyén az Isten beszédének megfelelően némely új élet 100, némely 60, és némely pedig 30 annyi élet gyümölcsöt vagy termést hoz. Jézus azt mondja, hogy ezért érdemes az evangéliumot, az Isten igazságát az Ige-magját vetni. Egyetlen gyümölcstermő magért is érdemes vetni. A magvető egyetlen ilyen magban is meglátja a kiteljesedést, a kenyeret és az életet, átvitt értelemben pedig az üdvösség és a mennyei örök élet diadalát.

A vetés mindig a boldog aratás reményében történik, mert már a vetésben benne van az aratás. Ez nemcsak a szántóvető szívében van így, hanem maga a valóság is erre tanít. Nagy csalás és szemvényvesztés abban a tudatban élni, hogy a vetést áthidalatlan idő és tér választja el az aratástól. Halld mivel kapcsolja össze az Isten fia Jézus a vetést az aratással! Íme:

„Úgy van az Isten, azaz a mennyeknek országa, mint mikor az ember beveti a magot a földbe. Aztán alszik és fölkel; éjjel és nappal; a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképpen. Mert magától terem a föld, először fűvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászbán. Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett.” Márk 4:26-29.

Még nagyobb félrevezetést azt állítani, hogy ez a köztes tér-idő kiesett a mindeneket Hatalma Szavával fenntartó Krisztus fennhatósága alól. Az ember Fia Jézus pontosan azt jelenti be az ő eljövételével, hogy ez a hatalom teljhatalomként van az Ő kezében, és senki sem veheti el tőle! Így a vetés és a szervesen hozzá kapcsolódó végső boldog aratás valósága ellenállhatatlan erővel vonz, közeledik Krisztus minden hallgatójához, sőt folyamatosan történik, ezzel az egész haldokló világgal! Miért éppen te volnál mindez alól kivétel? Hát nem vagy! A mennyei aratás utolsó állomása a mennyei csűr. A tiszta gabona a szántóföldről a mennyei csűrökbe kerül, de a nem gabona, a konkoly és a pelyva olthatatlan tűzzel fog megégni!

Emeljétek fel a szemeteket és lássátok, hogy az Ige már el van vetve, sőt a táblák, mint a tűzzel elegy mennyei kristály-tenger, arany-sárgán izzva állnak a trónon ülő előtt, készen az aratásra! Imádkozzatok az aratás Urához az aratókért,¹⁰ mert az Ige hirdetése nemcsak vetés, hanem aratás is, nemcsak a halászháló kivetése, hanem annak összegyűjtése is!¹¹

Te reád is Krisztus csűrjei várnak! Nem maradhatsz ez iránt a mennyből most áttetsző valóság iránt közömbös. Enged, hogy megvizsgáljon Krisztus lángoló tekintete, hogy felismerd igazi állapotodat, legyen az gyümölcstelen, vagy gyümölcsöző, legyél akár polyva, akár érlelődő szent mag! Ő, aki mindent a jobb kezében tart, mindent megtehet, ő nála nincs lehetetlen! Ő pedig azért jött, hogy te az Isten mennyei új teremtménye legyél!

---

¹⁰ János 4, 35.

¹¹ Szintén hasonlatos a mennyeknek országa a tengerbe vetett gyalomhoz, amely mindenféle fajtát összefogott; Melyet, minekutána megtelt, a partra vontak a halászok, és leülvén, a jókat edényekbe gyűjtötték, a hitványakat pedig kihányták. Így lesz a világ végén is: Eljönnek majd az angyalok, és kiválasztják a gonoszokat az igazak közül. És a tüzes kemencébe vetik őket; ott léssen sírás és fogcsikorgatás. Máté 13:47-50.

Vajon téged milyen föld vesz körül? Útszéli talaj? Sziklaköves talaj? Tövises és bogáncsok fojtó társasága? Vagy talán áldott, fellazított és puha termőföld, melyen keresztül a mennyei élet zár körül¹², hogy elnyelvén a maga lényegévé alakítson át? Kibontakozhat-e benned Krisztus, vagy valami megfolytja Őt a te életedben? Halld, hidd és cselekedd a Krisztus szavát, mert így soha meg nem szégyenülsz! Akinek van füle, hallja! Ámen.

Áldás: Ti azért szerettem előre tudván [ezt], őrizkedjétek, hogy az istentelenek tévelygéseitől elragadtatva, a saját erősségeitekben ki ne essetek; Hanem növekedjétek a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében. Neki [legyen] dicsőség, mind most, mind örökkön-örökké. Ámen. 2Pét 3:17-18.

---

¹² „URam, te megvizsgáltál és ismeresz engem. Tudod, ha leülök vagy ha fölkelek, messziről is érted gondolatomat. Ügyelsz járásomra és fekvésemre, minden utamat jól ismered. Amikor még nyelvemen sincs a szó, immár egészen érted azt, URam! Elöl és hátul *körülzártál engem*, és fölöttem tartod kezedet. Csodálatos előttem e tudás, magasságos, nem érthetem. Hová menjek lelked elől, arcod elől hová fussak? Ha a mennybe mennék föl, ott vagy, ha a Seolban vetnék ágyat, ott is jelen vagy. Ha a hajnal szárnyára kelnék, hogy a tenger túlsó partján időzzek, ott is a te kezed vezetne és a te jobbod fogna engem. Ha azt mondanám: „A sötétség biztosan elborít, és éjszakává lesz körülöttem a világosság”, a sötétség nem borítana el előled, és fénylene az éjszaka, mint a nappal, a sötétség olyan lenne, mint a világosság. Bizony te alkottad veséimet, te formáltál engem anyám méhében. Magasztallak, hogy oly megrendítően csodálatos lettem. Csodálatosak a te cselekedeteid, és jól tudja ezt lelkem. Formám nem volt elrejtve előtted, amikor titokban formálódtam és alakultam, mintegy a föld mélyében. Szemed látta alaktalan testemet, és könyvedben ezek mind le voltak írva, és a napok is, amelyeket rendeltél számomra, holott még egy sem volt meg közülük. Milyen kedvesek nekem a te gondolataid, Istenem! Mily nagy azok száma! Számlálgatom őket, de több a homokszemeknél. Fölébredek, és mégis veled vagyok. Bárcsak elveszítené Isten a gonoszt, és a vérszomjas emberek eltávoznának tőlem! (...) Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, hogy ártalmas úton járok-e, és vezess engem az örökkévalóság útján!” Zsolt 139: 1-19;23-24.